

[Sigsgaard.]

den stærkt stigende produktion, som finansministeren tilsyneladende er det. Den giver små grupper i befolkningen store profitter, men den slider altså samtidig de arbejdende op.

Den offentlige produktion stiger ikke; her har regeringen dekretet igangsættelsesstop for anlægsarbejder indtil nytår, og det ville være meget interessant at høre, om dette stop eventuelt skal forlænges, eller hvad der skal ske efter den 1. januar 1971. I og for sig er et sådant stop ret barokt. For at den private produktion af tyggegummi og vaskepulvere og slips og læbestifter uantastet kan vokse og vokse; må staten og kommunerne holde igen med børnehavenbyggeri, skolebyggeri og plejehjemsbyggeri, og boligbyggeriet tvinger regeringen oven i købet ned, det ligger der jo meget stærkt talende tal for her på det allersidste. Et system, der fungerer så vanvittigt og så umenneskeligt, må i flere og fleres øjne blive egnet til skraldespanden.

Selvfølge ved regeringen, at mange private investeringer må betegnes som vilde investeringer, der ikke foretages, fordi samfundet behøver dem, men alene for at drage fordel af afskrivningsfiduserne ud fra den almindelige regel, der gælder i vores samfund; at der investeres dér, hvor der kan tjenes mest på det, uanset befolkningens behov. Disse afskrivningsfiduser, som jeg altså stadig væk tillader mig at kalde dem, har vi jo set at regeringen ikke vil røre ved bortset fra lidt pillerier omkring coasterne, som jeg nok tror der kommer.

Finansministeren sagde i sin fremsættelsestale, at regeringen havde bidraget til prisstabilisering gennem arbejdsgivertilskuddet. Nu er det indtryk, der har bredt sig rundt omkring, ikke lige netop, at det er prisstabilisering, regeringen først og fremmest stræber imod, i hvert fald er disse bestræbelser så lykkedes temmelig dårligt. Men prisstabilisering lyder jo pænere end rent ud at snakke om det pristalsfusk, som det efter min opfattelse var, dette arbejdsgivertilskud. For hvad var det nemlig, der skete? Jeg er egentlig taknemlig for, at ministeren tager det op i sin fremsættelsestale, så vi ikke glemmer det. Der skete det, at regeringen satte moms en op, og den rammer først og fremmest de mange med de jævne indkomster, det har finansministeriet jo

givet os tal for, og så gav regeringen noget af det, der kom ind gennem denne momsforhøjelse, et par hundrede mill. kr., så vidt jeg erindrer, til arbejdsgiverne, sådan at de kunne betale arbejdernes dyrtidsportion med disse penge. Staten tog altså over moms en arbejdernes penge og gav dem til arbejdsgiverne, som så udbetalte dem til arbejderne som dyrtidsportion; det var, hvad der skete. På den måde blev lønmodtagerne altså i realiteten snydt for den dyrtidsportion. Jeg går ud fra, at regeringen havde håbet, at de ikke ville opdage, hvordan det i virkeligheden gik til, for den kom jo tilsyneladende hjem i lønningsposen, men det gjorde den altså bare alligevel ikke, når vi kigger lidt nærmere på ordningen. På den måde opnåede man så også, at profitterne endnu en gang blev fredet. Angrebene mod dyrtidsreguleringen er fortsat siden og ligeledes bestræbelserne på at holde lønnen nede, det, man kalder indkomstpoltik. Man kan stille sig spørgsmålet: hvorfor fører regeringen en så desperat og lønmodtagerfjendtlig politik, som tilfældet er? Jeg har nok bemærket mig, at man er lidt på retur nu her på det allersidste, men alligevel.

Det voksende statsapparat og de vilde investeringer op igennem 1960erne har bragt betalingsbalancen i permanent uligevægt. Hvis Danmark nu ikke var vævet sammen med udlandet økonomisk set, kunne man jo som sædvanlig eller som så tit før bruge arbejdsløsheden for at få lønnen til at falde relativt, sådan at balancen kunne genskabes. Man kunne f. eks. devaluere og på den måde bringe lønnen ned. Men de midler duer kun delvis i dag. Byggeriet er ganske vist skåret kraftigt ned med større bolignød og en vis arbejdsløshed til følge, og formanden for de økonomiske vismænd har udtalt, at han ville blive forbavset, hvis ikke arbejdsløsheden hurtigt fordobles. Men der er grænser for, hvor langt regeringen kan gå ad den vej, og derfor har den valgt så groft et middel, som lønpolitikken faktisk er. Lykkes det, og det bør lønmodtagerne gøre alt for at forhindre, så kan profittaten sættes op i almindelighed og i eksporthvervene og de importkonkurrerende sektorer i særdeleshed, især hvis det også lykkes at fortsætte med deportationen af danske arbejdere fra den ene landsdel til den anden, væk fra deres familie osv., og med importen